

РЕШЕНИЕ

№ 10739

гр. София, 27.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1277** по описа за **2025** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) срещу Решение № 4502 от 14.10.2024 г., постановено по административно наказателно дело № 9417 по описа на съда за 2024 г. на състав на СРС, НО, 112 – ти състав, с което е отменен Електронен фиш № [ЕГН] издаден от АПИ, с което на „Ди-Транс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева за нарушение на чл. 102, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

В касационната жалба са изложени доводи за незаконосъобразност на постановения съдебен акт, поради съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. Възражава се срещу посоченото от съда, че размерът на наложената глоба противоречи на изискването за пропорционалност на санкцията като налагането ѝ, влиза в колизия и с изискванията на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. съгласно който: "Доставчиците на ЕУЕПТ информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недеklarирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното законодателство". Твърди,

че новосъздадените разпоредби в Закона за пътищата и Закона за движението по пътищата, касаещи задължение за уведомяване, не внасят каквито и да е било промени в законоустановения състав на административните нарушения, свързани с неизпълнение на задълженията за заплащане на пътните такси. Сочи, че те не предвиждат различен, по-нисък размер на наказанията, респективно - санкциите, нито предвиждат различни по вид рестриктивни мерки. Излага още, че за да намери приложение нормата на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 трябва в националното законодателство да е предвидена такава процедура. Твърди, че принципът за пропорционалност/съразмерност е задължителен при преценка на наложената санкция, тъй като е основен сред принципите на правото на Европейския съюз (Решение на този съд от 9 февруари 2012 г. по дело M. U., C-210/10, т. 23). Счита се, че не може да бъде приложено изискването за пропорционалност и чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО, тъй като определянето на едно наказание, съобразено изцяло със изискването за съразмерност, но неефективно и невъзпиращо, противоречи както на вътрешното национално право, така и на концепцията, заложена в разпоредбата на чл. 9а от Директивата. Поради високата степен на обществена опасност на деянията за нарушение на правилата за движение по пътищата, законодателят е предвидил и отпадане на възможността за приложение на чл. 28 от ЗАНН за нарушения на ЗДвП. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго, с което процесният ЕФ да бъде потвърден като правилен и законосъобразен.

Ответникът по касация - „Ди-Транс“ ЕООД с отговор на касационната жалба я оспорва като неоснователна и недоказана. Счита, че в касационната жалба не са изложени и не се обосновават основания, на които следва да бъде отменено решението на СРС. Твърди, че правилно СРС е посочил, че така издадения ЕФ противоречи на чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури. Излага доводи, че липсва правно предвидена възможност за санкциониране на нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП с издаване на ЕФ. Твърди още, че липсва яснота относно мястото на нарушението. Моли съда да остави без уважение касационната жалба. Претендира разности.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XV – ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав приема, че решението е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 02.07.2021 г. в 12:22 часа състав от пътни превозни средства, състоящ се от влекач марка „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 18000 кг., брой оси 2, екологична категория ЕВРО 5 и ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса 44000 кг., се движил по път А-6, като при пътния участък на км. 50+427 в посока нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, било установено, че посоченото по-горе МПС се е движило по него без да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Нарушението е било установено посредством устройство с № 10181, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси.

След осъществяване на справка за собствеността на превозното средство било установено, че същият принадлежи на „Ди-Транс“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], чийто законен представител бил управителят Д. Н.. Поради това на юридическото лице бил съставен електронен фиш с № [ЕГН], с който му било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

С обжалваното решение районният съд е отменил електронния фиш, като е приел, че в случая не е налице допуснато административно нарушение от страна на жалбоподателя, защото разпоредбите на чл. 179, ал. 3б, вр. чл. 102, ал. 2 от ЗДвП влизат в пряко противоречие с общностното право, регламентиращо съответния тип обществени отношения и по-конкретно с разпоредбите на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържане на заявлението за таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО, които е следвало да намерят пряко приложение. Приел е, че е следвало да се приложи пряко чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г., което от своя страна е щяло да доведе до извод, че дружеството не е извършило нарушение. Посочил е, че липсата на деклариранни данни за предприетото придвижване през един от сегментите на платената пътна мрежа, довело до незаплащане на дължимите за този участък пътни такси не е застрашило в значителна степен обществените отношения, свързани с финансирането на поддръжката на пътищата. Счел е, че при констатирано първо нарушение, имуществената санкция от 2500 лева противоречи на принципа за пропорционалност, заложен в чл. 5 от ДФЕС, доколкото съгласно практиката на Съда на Европейския съюз, административните или репресивните мерки не трябва да превишават това, което е необходимо за преследваните цели, съответно санкцията трябва да бъде съразмерна на тежестта на нарушението.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Във въззивното производство е извършен цялостен анализ на относимите правни норми и използваната законодателна техника. Съобразно чл. 179, ал. 3б от ЗДвП собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътното превозното средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лв.

Съгласно чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП (в приложимата към датата на процесното нарушение редакция) при нарушение по чл. 179, ал. 3, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на пътното превозно средство, собственика или вписания ползвател, описание на нарушението, нарушените разпоредби, възможността за заплащане на таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата, размера на глобата, срока и начините за доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от управителния съвет на Агенция "Пътна инфраструктура".

Основателно е прието, че действащото законодателство към датата на твърдяното нарушение е поставяло в по – неблагоприятно положение адресатите на правилото на чл. 102, ал. 2, вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, които са били обвързани в договорни отношения с доставчици на услуги за електронно събиране на такси и не са били уведомени за констатирани пропуски при декларирането на тол – данни и заплащането на тол – такси. Разпоредбите на вътрешното право са били несъвместими с общия принцип, установен в Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС) за недопускане на дискриминация при упражняване на основни права и свободи.

От друга страна с Решение на съда от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. СЕС е приел, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателната отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

От посоченото следва, че санкционната разпоредба на чл. 187а, ал. 2, т. 3 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, предвиждаща "Имуществена санкция" в абсолютен размер от 2500 лева, противоречи на съдържащото се в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури изискване за съразмерност на предвидените наказания, доколкото от страна на законодателя не е оставена възможност наказанието да бъде индивидуализирано, в частност като се отчитат характерът и тежестта на нарушението и всички други обстоятелства, които имат отношение към обществената опасност на деянието - напр. категорията на управляваното ППС, изминатото разстояние, за което не е заплатена тол такса и други подобни. Не е възможно тази разпоредба да бъде тълкувана по начин, който да гарантира съответствие с принципа за съразмерност на наказанията, установен в чл. 9а от Директивата, доколкото както вече се посочи наказанието е определено в абсолютен размер и съдът няма правомощие да определя наказание извън предвидения в закона размер. При тези обстоятелства съдът приема, че единственият възможен изход е санкционната норма да остане без приложение, което следва да има за последица отмяна на електронния фиш.

При съобразяване със задължителното тълкуване на съюзното законодателство, дадено с Решение от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. на СЕС, се налага изводът, че оспореният пред СРС електронен фиш е издаден в противоречие с принципа за съразмерност на наказанията, въведен с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 г. Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, поради обстоятелството, че наложеното наказание е предварително определено в абсолютен размер без да е оставена възможност за неговата индивидуализация.

С оглед изхода на делото и във връзка с чл. 63д от ЗАНН, искането на ответника за присъждане на адвокатско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 600 лева съгласно представения договор за правна помощ от 21.01.2025 г. (л. 46 от делото).

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 и чл. 222, ал. 1 от АПК, Административен съд София-град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4502 от 14.10.2024 г., постановено по административно наказателно дело № 9417 по описа на съда за 2024 г. на СРС, НО, 112 – ти състав.

ОСЪЖДА Агенция "Пътна инфраструктура" при МРРБ да заплати на „Ди-Транс“ ЕООД съдебни разноски по делото в размер на 600 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.